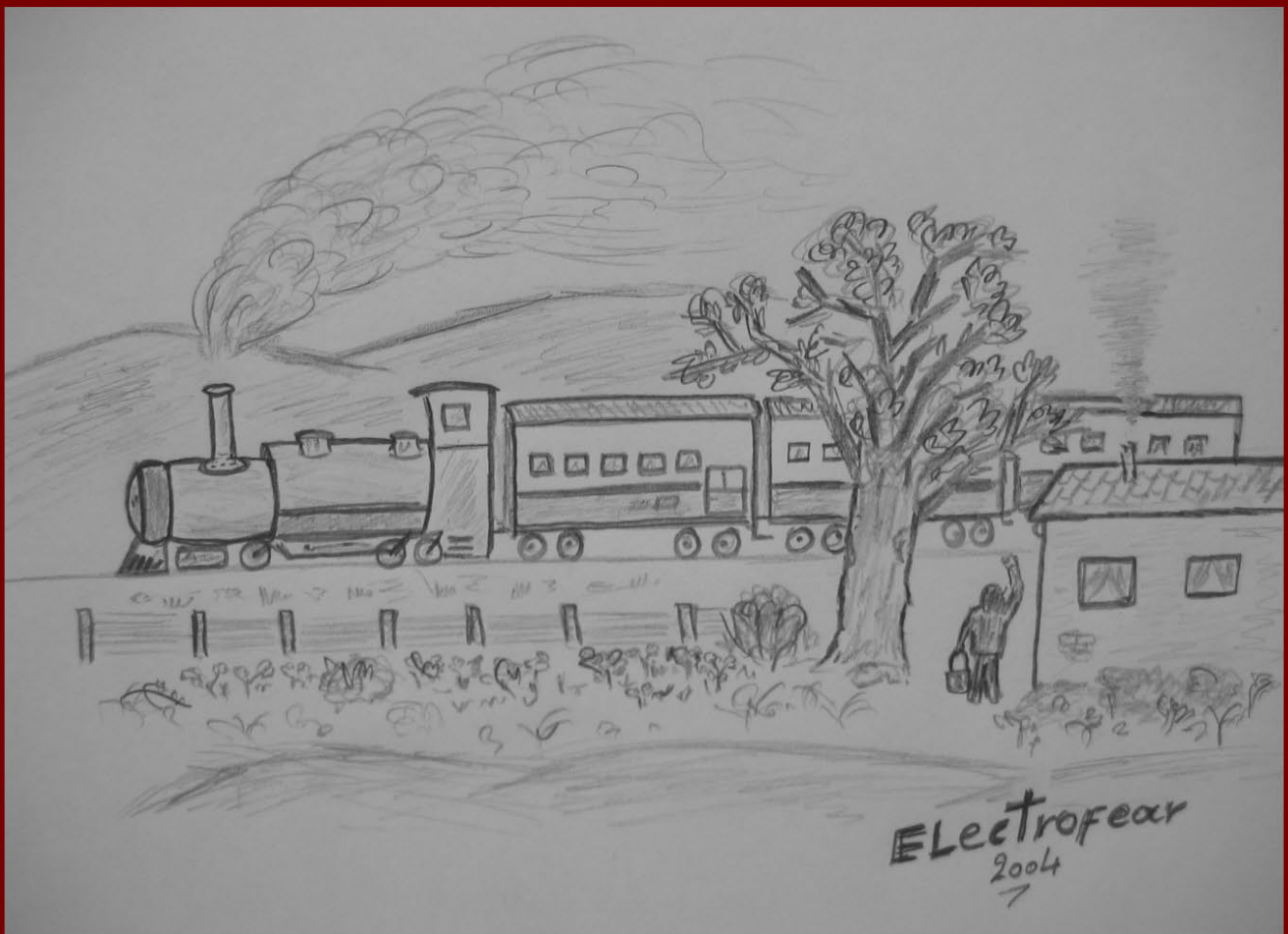

Ταξίδι σε δυο ράγες

Χρήστος Τελλίδης - 2004

www.electrofeear.gr

Στη μέση μιας ημέρας μακρύ ταξίδι κάνω,
σ' ένα βαγόνι σκεπτικός ξαναγυρνώ στα ίδια.
Μόνος σε δύο θέσεις βολεύω το κορμί μου,
κοιτώ ξανά τριγύρω μου, την περιπλάνησή μου.
Ξεκίνησε ο συρμός,
αφρητηρία ή προορισμός δεν έχει σημασία.
Γύρω οι άνθρωποι κοιτούν κι αυτοί μήπως και βρουν
γνωστή φυσιογνωμία.
Μπροστά μια μάνα και ένας γιος, πιο δίπλα ένας γέρος,
πιο πίσω κάτι κλάματα διασπούν την ησυχία.
Σε λίγο όλα ηρέμησαν, κινήσεις και φωνές,
οι γρήγορες ματιές, λες και ξεκουράζονται,
απ' την προσαρμογή τους.
Μιας σήραγγας το σκότος βοηθά στην ηρεμία,
αργά τα πάντα να κυλούν σα μια αργή ταινία.
Χτυπήματα θαρρείς ακούγονται στην πόρτα του μυαλού μου.
Ποιος επισκέπτης να'ναι πάλι;
Ποιος ζύγωσε την πόρτα;
Πάλι οι σκέψεις μου θαρρώ, πάλι αυτές ζυγώσαν...

Σκέψεις άναρχες, βουβές,
σκέψεις δίχως γη, πατρίδα,
ταξίδια, όνειρα, φωνές,
ζωντάνια δίνουν και ελπίδα.

-//-

Το πρώτο βήμα της ζωής
θαρρείς και ήταν φέμα,
πώς πέρασε έτσι γρήγορα
και ξέφυγε από μένα;

-//-

Λίγες στιγμές μον'έμειναν
στη λήθη του μυαλού μου,
λίγες στιγμές μα φωτεινές,
σαν άστρο τ'ουρανού μου.

-//-

Οι σκέψεις πάλι έρχονται,
το θύμα τους ζυγώνουν,
σημεία ευαίσθητα ζητούν
και πάλι με πληγώνουν.

*“Τα εισιτήρια παρακαλώ... Τα εισιτήρια !!”
ο ελεγκτής φωνάζει.
Ένας έλεγχος ακόμα στις αμφιβολίες της ζωής.
Ένας έλεγχος λυτρωτικός για τον αθώο,
αδίστακτος και αμείλικτος για τον ένοχο.
Μια έλξη τραβάει τη ματιά μου,
μια έλξη όμως γνώριμη που ξάφνου με ταράζει.
Κοιτάω προς το παράθυρο και βλέπω τη μορφή σου.
Τα μάτια, το χαμόγελο, τα χείλη τα δικά σου.
Κοιτάς σα να χαζεύεις, οι σκέψεις ταξιδεύουν,
το πρόσωπο ακουμπισμένο σωστά στο λυγισμένο χέρι.
Τα καστανόξανθα μαλλιά, σπαστά και αυτά,
όπως σπάει η μονοτονία, πέφτουν ανάλαφρα,
ντύνουν με μαεστρία τη λευκή σου επιδερμίδα.
Σε κοιτώ όπως τότε, όπως σε πρωτογνώρισα,
όπως σε πρωτοείδα.
Τα ίδια πράγματα κοιτώ, στα ίδια ταξιδεύω,
τα ίδια ερωτεύομαι, τα ίδια αγαπάω.
Λες να’ναι πάλι όνειρο ή κάποια οπτασία;...*

Προχθές είδα ένα όνειρο,
πως σ'έφαχνα νομίζω,
πως όλα γύρω ερήμωναν,
συνέχιζα να ελπίζω.

-//-

Μονάχος καθώς ήμουνα
και έφαχνα να σε βρω,
δοκιμασίες ήρθαν τρεις
κοντά σου για να έρθω.

-//-

Η πρώτη ήτανε θαρρώ
“Πόσο πολύ μου λείπεις”,
“Πόσο εγώ σε αγαπώ”
και “Πώς δε θα μου φύγεις”.

-//-

Στη δεύτερη έπρεπε να πω
“Τι διάλεξες σ'εμένα”,
“Γιατί εσύ μ'αγάπησες”,
“Τι έδινα σ'εσένα”.

-//-

Η τρίτη ήταν δύσκολη
μιας κι ήταν να ξεχάσω,
πως δεν υπήρξες συ ποτέ,
προσπάθησα να χάσω.

Πάλι τα όνειρα μπερδεύουν τη ζωή μου.
Πότε η πραγματικότητα,
πότε το παραμύθι που πλάθει το μυαλό μου,
όλα μαζί συνωμοτούν να πνίξουν τη φωνή μου.
Ξανακοιτώ στο παράθυρο με τα μάτια που μόλις ξυπνήσαν.
Τελικά η μορφή δεν είναι δική σου,
μια επιβάτης στην μπροστινή θέση έπαιξε το ρόλο σου.
Πάλι όμως με τα μάτια του μυαλού μου ήσουν δίπλα μου,
κοντά μου, σύντροφος πάλι στο γυρισμό μου.
Ξάφνου η μορφή έγινε θολή,
τα μάτια εστίασαν πιο μακριά.
Δέντρα τρέχουνε το ένα πίσω από τ'άλλο,
ανταγωνίζονται για τη θέση του νικητή.
Ποτάμια εμφανίζονται και αμέσως χάνονται,
αλήθεια γιατί τόση βιασύνη;
Μα να και κάτι που μένει σταθερό.
Ένα ανέμελο πουλί,
με λίγες μόνο κινήσεις στα φτερά, κρατάει ισορροπία.
Κοιτά αργά, πότε δεξιά, πότε αριστερά,
λες και χαράζει μια πορεία.
Η έπαρση της φύσης, η περηφάνια της ζωής,
η ανώτερη δημιουργία.
Όπως τότε που κοιτάζοντάς τα σκεφτόμουν...

Ψηλά στεκόμουν μια φορά
σ' ενός βουνού την άκρη,
κοιτούσα ανέμελα πουλιά
και γλίστρησε ένα δάκρυ.

-//-

Άνοιγαν πάλι τα φτερά,
με ορμή ξαναπετούσαν,
σαν εθισμός φαινότανε,
τον ουρανό κοιτούσαν.

-//-

Βροχή, χαλάζι έπεφτε,
μ' αυτά εκεί, πετούσαν,
τη "δόση" τους να έπαιρναν,
μόνο αυτό ζητούσαν.

-//-

Και πάλι σα μεγάλωναν
και γέρναγαν στο χρόνο,
πάλι αυτά πετούσανε,
δε σκιάζονταν του πόνο.

-//-

Τέτοια αγάπη, εθισμό,
να είχα στη ζωή μου,
να νοσταλγούσα τη στιγμή,
που πέταγε η ψυχή μου.

Τη φύση και τα πουλιά
σε λίγο τα διαδέχθηκαν οι δρόμοι και τα σπίτια.
Στην αρχή αραιά, μα σιγά - σιγά, πυκνά, αποπνικτικά,
φάνταζαν μπροστά μου.
Τα σπίτια απέκτησαν κι άλλους ορόφους,
υψώνονται γοργά,
όσο γοργά διασχίζει του βαγονιού μου η πλώρη.
Κρύβουν τον ουρανό, φυλακίζουν καθετί το ζωντανό.
Ο ήχος της πόλης εξορίζει την ησυχία της φύσης,
δεν τη φυλακίζει,
τη χρειάζεται για τη μετέπειτα λύτρωσή του.
Κάποιοι επιβάτες σηκώνονται από τις θέσεις τους,
μαζεύουν τα πράγματά τους,
ετοιμάζονται για την άφιξη στον προορισμό τους.
Ένας ακόμα προορισμός, ένα ακόμα ταξίδι,
για άλλους τελειώνει, για άλλους συνεχίζεται,
για άλλους μόλις αρχίζει.
Τα πάντα στη ζωή είναι ένα ταξίδι,
όμοιο με τ'άλλα
και διαφορετικό κάθε φορά .

Μ'ένα ταξίδι αρχινά
ο κύκλος της ζωής μας,
απ'το υγρό στοιχείο
προβάλλει η μορφή μας.
-//-

Μέσα στη λάμψη του φωτός
και την πνοή του αέρα,
συνέχεια μεγαλώνουμε,
συνέχεια, νύχτα, μέρα.
-//-

Κάποια στιγμή όμως σταματά
η ανοδική πορεία
κι αρχίζει στα κλεφτά,
μια μικρή ευθεία.
-//-

Κι όταν αυτή ολοκληρωθεί
κι όταν αυτή τελειώσει,
τότε η κάθοδος χτυπά
την πόρτα σα νυχτώσει.
-//-

Σιγά - σιγά, μα σταθερά,
γερνάει το κορμί μας,
μα όρθια κι αταλάντευτη
θα μένει η ψυχή μας.
-//

Κι όταν μια μέρα ξεκινά
το τρίτο το ταξίδι,
τότε θα βλαστημήσουμε
την Ήρα και το φίδι.

Περίληψη :

Σκέψεις, εικόνες και νοσταλγία κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού με τραίνο.

Λίγα λόγια για την “Electrofear Digital Art” :

Η μελαγχολία και ο θυμός από την απαράδεκτη συμπεριφορά των ανθρώπων, αλλά και η ελπίδα από την επερχόμενη αλλαγή αυτής της συμπεριφοράς με ενέπνευσαν στο να ασχοληθώ δημιουργικά με :

- Την μουσική και τους στίχους
- Την επεξεργασμένη εικόνα (photo art)
- Τις ταινίες (μικρού μήκους και video clips)
- Την λογοτεχνία και την ποίηση

Χρήστος Τελλίδης (ElectroFear)
Αθήνα, 2002

